

popolnoma vjemala ž njim. To je pač najboljši dokaz to, da se je bila napravila sprava po dr. Costovi smrti. Pokojni vodja slovenskega naroda je dobro spoznal, da razcepljenost v narodnem taboru je le v korist našim narodnim nasprotnikom.

Vedno je pa dr. Bleiweisa vodila želja po zjedinenji Slovencev v jedno politično celoto. Tudi v tem se naša katoliška stranka loči od njega, da o zjedinenji Sloveniji sploh več ne govori. Vsaj je deželni glavar Detela že opetovano govoril o kranjskem narodu in tako se postavil na nemčursko stališče, ki so tudi hoteli ločiti Kranjce od ostalih Slovencev. Ko bi mož bil le jedenkrat govoril o kranjskem narodu, bi lahko rekli, da se je le zarekel, a tako pa moramo reči, da je to storil z očitnim namenom.

Iz povedanega je pač vidno, da je naša katoliška stranka zatajila več bistvenih točk dr. Bleiweisovega narodnega programa in se nima nanj nobene pravice sklicevati. Ko bi katoliška stranka se držala starega slovenskega programa, bi se gotovo nikdar ne bila sprla s Svetcem, kateri je bil prijatelj dr. Bleiweisa in je gotovo izmed vseh sedaj živečih Slovencev najbolje poznal mišljenje njegovo in se tudi dosedaj njegovim načelom ni izneveril. Prav lahko rečemo, da bi ne bilo sedaj razpora na Kranjskem, da se katoliška stranka drži zares načel dr. Bleiweisa. Podobnega prepira kot je pa bil mej Mlado- in Staroslovenci se pa ni bati, ker so se od tedaj politične razmere bistveno premenile.

Politični pregled.

Grof Coronini. — Ko so Italijani grofu Francu Coroniniju obrnili hrbet, skuša Slovence pregovoriti, da bi ga volili, da zopet deželni glavar postane. Ponuja se za kandidata v tolminskem okraji. Slovenci si jako prizadevajo, da njegovo izvolitev preprečijo. Sedaj so v goriškem deželnem zboru imeli Slovenci in Italijani jednako število glasov. Ko bi pa v tolminskem volilnem okraji bil izvoljen grof Coronini, bi Italijani imeli jeden glas večine in to večino bi gotovo najbrezozirneje izkoristili. Sploh bodo letošnje volitve na Goriškem jako važne. Slovenci hočejo nekatere prijenljivejše može zameniti z odločnejšimi, kar je tudi želeti. Dosedaj je deželni odbor uradoval izključno italijanski, če tudi sta bila v njem dva Slovence. Tržaško namestništvo pa že porablja ves svoj vpliv za Italijane, posebno za grofa Coroninija. Upamo, da se Rinaldiniju ne posreči, da bi Slovence spravil v manjšino.

Dunajski Čehi. — Liberalci in protisemitje si jako prizadevajo, da bi pri občinskih volitvah dobili Čeha na svojo stran. Bivši župan jih je vabil na jednom shodu, Schneider na drugem. Čehi pa nimajo nobenega zaupanja niti v liberalce niti v protisemite, temveč od obojih zahtevajo, da naj le jasno povedo, kaj bodo storili za Čeha. Posebno naj se zavežejo, da mesto osnuje češko šolo na Dunaji. Tega pa nečejo storiti in zato Čehi ne bodo volili niti liberalcev niti protisemitov, temveč pustili naj le samo pri ožjih volitvah izvojujejo boj. Nemški časopisi se jako čudno zvijajo, danes pojo hvalo Čehom, jutri pa proti njim grozno zabavljajo. Tako je graška „Tagespost“ hvalila češko svobodoljubje, a par dni pozneje, ko je zvedela, da vse hvalenje Čehov dunajskih ne omeči, je grozno zabavljala proti njim in pozivljala vse dunajske Nemce na boj proti njim.

Nova vlada. — Badeni že poprašuje razne osebe, če bi vstopile v njegovo ministerstvo. Levičarji se boje, da bi jih ne prezrl pri sestavi vlade in mu že prete z opozicijo, ako od njih nikogar v vlado ne pokliče. Vendar se Badeniju levičarjev ni preveč bati. Večina levičarskega kluba nima poguma za resno opozicijo, ker se boje razpusta državnega zbora in pa volilne reforme. Posebno se pa levičarji boje, da ne bi sekciski načelnik Witteck postal prometni minister. Misli se namreč osnovati novo prometno ministerstvo. Priporočajo zatorej, naj se za prometnega ministra imenuje predsednik državnih železnic Bilinski. Witteck je vsem židom trn v peti, ker je za poddržavljenje železnic in to zna tako izvesti, da židje pri tem ne obogate. Bilinski je pa bolj naklonjen velikemu kapitalu in bi židom najbrž ne kratil zaslužka, ter se sploh v taci vprašanjih tako ne spozna, kakor Witteck.

42. nemški katoliški shod pričel se je minolo nedeljo v Monakovem. Cerkve in glavne ulice mesta so v zastavah. Nad tritisoč tujcev je došlo mej temi skoro vsi voditelji centroma državnega zbora in bavarskega deželnega zbora. Za predsednika so volili pravosodnega svetnika Müllerja iz Koblenca. Dosedaj je došlo 7 nadškofov in škofov mej temi nadškof solnograški. Došli so tudi misijonarji iz Afrike in Amerike in zastopniki katoliških zavodov iz Pariza. Shod broječ nad 3 tisoč udeležencev je otvoril grof Preysing. Predsednik Müller je v svojem pozdravu poudarjal, da je namen katoliškega shoda delovati na to, da se odstranijo vse nevarnosti, ki prete cerkveni papeževi prostosti. Shod ima torej pred vsem tudi svetovno-politični značaj. Da pa shod preveva strogo nemško-državni duh je posneti iz tega, da je govornik Rump se spominjal jubileja zmage Nemčije nad Francijo l. 1870/71 in je slavil cesarja Viljema kot mirovnega kneza.

Španija. — Že v normalnih mirovnih časih jako zmedene razmere, ki vladajo zadnji čas v Španiji, so se vsled ustaje na Kubi, za katero vlada toliko žrtvuje, odločno poostrele. Prebivalstvo se je na mnogih krajih uprlo temu, da bi se odposlale nove moči na Kubo. Hujska se k splošnemu uporu. Španska vlada se sicer zanese na zvestobo svoje armade, a je vendar vsled tega storila vse potrebne korake, da v kalu zamori ta nemir. Če je pri Španjcih prišlo do tega, ni nič čudnega. Doma pomankanje in sedaj naj bi še to malce, kar še imajo žrtvovali, za negotovo daljno Kubo.

Armenija. — Znane so homatije v Armeniji. Anglija, Rusija in Francija zahtevajo od Turčije, da se ondi razmere uredi. Turčija se tega brani, češ da bi bila potem prikrajšana. Po najnovejših poročilih hoče Anglija z vso ostrnostjo nastopiti proti Turčiji. Poroča se, da je angleški poslanik carigradski dobil povelje, da s pomočjo angleškega brodovja stori vse korake proti Turčiji, katere smatra za potrebne. Francija in Rusija hočeta se pri tem vesti nevtrarno, a brezdvomno bi bilo potrebno, da vse tri velevlasti nastopijo odločno proti Turčiji in jo prisilijo zgrda, da dovoli ureditev razmer v Armeniji. —

Kitajska in Anglija. — Vsled znanih napadov Kitajcev na evropske misijonarje ondu je Anglija možato stopila na noge in zahteva strogo kazen za napadalce. Zahteva celo od Kitajske, da morata pri obravnavah biti navzoča konzula Anglije in Združenih držav ameriških, ki bota takorekoč nadzorovala, da napadalci ne odidejo zasluženi kazni. Kitajska se je prvotno temu vpirala, a se vsled energičnega nastopa Anglije udala. Tudi sicer je angleška vlada sklenila vse potrebno vkreniti v varstvo tujcev v Kitajski. Zaselo bo angleško brodovje nekatere kitajske luke in če treba bo celo moštvo izkrcalo. —